

ΣΑΒΒΑΤΟ 27/2

20:00 Συζήτηση με τους εργαζόμενους του εργοστασίου της ΒΙΟΜΕ (Θεσσαλονίκη) για την αυτοδιαχείριση
στο πολιτιστικό κέντρο της Πατρίδας

ΚΥΡΙΑΚΗ 28/2

11:00 Ανοίγουμε το εργοστάσιο στην κοινωνία: ξενάγηση από τους εργαζόμενους και συζήτηση με αλληλέγγυους/ες

14:00 Ζωντανό ρεμπέτικο γλέντι στο εργοστάσιο

ΡΟΜΠΕΝ - πρώην εργαζόμενοι Παπαδόπουλου & Παγούρα
πρωτοβουλία αλληλέγγυος

Βάζουμε μπροστά τις μηχανές.

Με αυτοδιαχείριση και αγώνα, για την επαναλειτουργία του εργοστασίου ξυλείας στην Πατρίδα της Βέροιας

Είμαστε οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες μιας κάποτε μεγάλης επιχείρησης ξυλείας, οι περισσότεροι με 20-35 χρόνια εργασίας. Είμαστε εμείς που πεντέμιση χρόνια τώρα κάναμε υπομονή, απλήρωτοι-ες, στηρίζοντας μέσα σε όλες τις δυσκολίες την πιθανότητα να ορθοποδήσει η εταιρεία, πιστεύοντας τις υποσχέσεις και τα ψεύτικα λόγια των ιδιοκτητών της επιχείρησης. Είμαστε εμείς που κατ' εντολή τους πηγαίναμε μία ώρα πριν από την ώρα της έναρξης και φεύγαμε μία ώρα μετά την λήξη του ωραρίου εργασίας. Από την νύχτα στην νύχτα. Είμαστε εμείς που με όλη μας την ψυχή, με όλο μας το κουράγιο, κάναμε τον "καπετάνιο" για να μην βουλιάξει το καράβι, όπως μας έλεγαν κάποιοι συνάδελφοι.

Έτσι, κάθε εργαζόμενος το 2010, είχε 150-160 ένσημα αντί 300 (με 25 ημέρες εργασίας τον μήνα) και πληρωνόταν έναντι μηνιαίως, 200-400 ευρώ.

Στις 4/10/2011 η εταιρεία κατέθεσε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου αίτηση κήρυξης πτώχευσης η οποία έπειτα από συνεχείς αναβολές της δικασίμου 22/2/12 στις 11/11/2012 θα

εκδικαζόταν στις 13/03/2013. Την ίδια ημέρα η εταιρεία αναγνώρισε εγγράφως όλες τις οφειλόμενες και ληξιπρόθεσμες οφειλές και απαιτήσεις προς το προσωπικό έως και τον Σεπτέμβριο του 2011 .

Όλα αυτά τα χρόνια η τακτική που τα αφεντικά ακολούθησαν είχε ως σκοπό να απαλλάξει την εταιρεία από τις ευθύνες της απέναντι στους δανειστές της. Και μολονότι το πρωτοδικείο αποφάσισε το αντίθετο, ξεκίνησαν να πουλάνε τον μηχανολογικό εξοπλισμό, αλλοιώνοντας την περιουσία της εταιρείας, κατασπαράσσοντας το καμάρι μας, τη ζωή μας. Πρώτα το φορτηγό, μετά το κατερπίλαρ, κι έπειτα κλαρκ, μέταλλα, καλώδια, καζάνια, ένα τζιπ και άλλα... Και ξανά υποσχέσεις για πληρωμές αν σταματήσουμε τις αγωγές, και ξανά προσβολές, εκμεταλλευόμενοι του χρόνου που κερδίζουν από το αίτημα της πτώχευσης. Όποιος εργαζόμενος τόλμησε να ζητήσει τα χρήματά του, αντιμετώπισε τις απειλές των αφεντικών, που χτυπώντας τα χέρια τους πάνω στο γραφείο έλεγαν με τσαμπουκά: “δεν έχω, κάνε ότι θες άντε και...” , λες και τα φάγαμε μαζί. Αναγκαστήκαμε να ζητιανεύουμε τα δεδουλευμένα μας και τους κόπους μιας ζωής. Οι προσβολές και η απαξίωση ήταν η ανταμοιβή μας.

Η τελευταία πράξη του έργου παίζεται από το Σεπτέμβριο του 2015, όταν εμφανίζεται κάποιος κ. Σωτήρας ως επενδυτής για να αγοράσει την επιχείρηση αντί πινακίου φακής. Κι αυτός συνεχίζει το έργο των προηγούμενων, αφήνοντας απλήρωτους λογαριασμούς σε ΙΚΑ, ΦΠΑ, ΔΕΗ, ΦΟΡΟΥΣ... μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ. Φτάσαμε έτσι στον Ιανουάριο του 2016, που κάνουμε επίσχεση εργασίας και καταλαμβάνουμε το εργοστάσιο. Δηλώνουμε πως η υπομονή μας εξαντλήθηκε και θέλουμε την επιστροφή στην επιχείρηση όλων των πωληθέντων μηχανημάτων, των εξαρτημάτων, των αυτοκινήτων, των φορτηγών, των μηχανημάτων βαρέος τύπου, και των καλωδίων από την πώληση των οποίων πήραν χρήματα. Απαιτούμε η πολιτεία να καταδείξει το πότε αλλοιώνεται η περιουσία της επιχείρησης... Όταν πληρώνονται οι πρώην εργαζόμενοι η περιουσία μεταβάλλεται, ενώ όταν ξεπουλιούνται τα μηχανήματα και τα αφεντικά εισπράττουνε για λογαριασμό τους αυτή δεν αλλοιώνεται; Γιατί εμείς καταλαβαίνουμε πολύ καλά τι γίνεται, το πώς λειτουργούν οι διοικούντες στην επιχείρηση. Στα 20-30 χρόνια στον χώρο εργασίας, είδαμε τόσα όσα δεν μπορεί να φανταστεί κανείς.

Εμείς.

Οι πρώην και νυν εργαζόμενοι στην εταιρεία Ε.Παπαδόπουλος – Ν.Παγούρας Α.Β.Ε.Ε., είμαστε αποφασισμένοι, και η ορμή μας είναι το ίδιο το δίκαιο μας.

Να μην εγκαταλείψουμε τον αγώνα.

Να μην χαρίσουμε τα δεδουλευμένα μας ούτε τις αποζημιώσεις μας.

Είμαστε αποφασισμένοι να ξεκινήσουμε το εργοστάσιο χωρίς αφεντικά, και με αυτοδιαχείριση να σηκώσουμε το μπόι μας, ανακτώντας την αξιοπρέπεια μας.

Αυτό που οι πρώην ηγεμόνες της εταιρείας Ε.Παπαδόπουλος - Ν.Παγούρας Α.Β.Ε.Ε. δεν μπόρεσαν να κάνουν, μπορούμε να το κάνουμε εμείς.

Ακολουθώντας το παράδειγμα της BIOME στην Ελλάδα, λέμε πως χωρίς εμάς γρανάζι δεν γυρνά, εργάτες μπορούμε χωρίς αφεντικά.

Βάζουμε μπροστά τις μηχανές.

**Οι ρομπέν του ξύλου,
οι πρώην εργαζόμενοι-ες της εταιρείας ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ - ΠΑΓΟΥΡΑΣ**

Πατρίδα, Ημαθίας

Φεβρουάριος 2016

Πηγή:athens indymedia